

Chiếc mặt nạ quỷ

Từ đó cậu bé ấy mang bên mình mặt nạ ác độc của quỷ và sống một cuộc đời cô độc đáng thương. Câu chuyện cô kể cho anh vẫn chưa đến đoạn kết. Chiếc mặt nạ quỷ anh sẵn sàng mang...

Truyện kể rằng: Ác quỷ vô tình rơi mất mặt nạ của mình. Một cô bé tò mò nhặt được ướm thử lên mặt. Mặt nạ của quỷ dính chặt vào da thịt, cô bé không tài nào tháo gỡ được. Cô bé trở thành một con quỷ xấu xí.

Cô bé hoảng loạn, chạy thật nhanh về làng kiếm mẹ. Mẹ cô không nhận ra cô cùng người trong làng đuổi cô bé đi. Cô bé tội nghiệp đau đớn tột cùng. Thế rồi, cậu bạn thanh mai trúc mã của cô bé xuất hiện, ra mặt giúp cô bé giải thích mọi chuyện... Chỉ vì cậu tin đấy là cô bé. Cô bé có được niềm tin yêu... Mặt nạ được gỡ bỏ..."

- Thế nào anh yêu, đã nghe truyện này chưa ?

Quàng tay qua vai anh, mái tóc thướt tha của cô lan tỏa một mùi hương đặc trưng. Anh ngây ngất say mê trong vòng tay ấm áp của người yêu.

- Dĩ nhiên anh đã nghe rồi... Cái truyện này, không biết em đã kể biết bao nhiêu lần cho anh nghe rồi mà.

- Ngày mai em sẽ đưa anh ra sân bay chứ ?” Anh ngoảnh đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

- Không đâu... Vì em sẽ khóc. Vừa trả lời cô vừa dùng đầu ngón tay chặn lấy môi.

Nhìn khuôn mặt kiềm nén để không khóc ấy của cô anh bật cười. Chỉ những điều nhỏ nhặt thế cũng đủ để anh cảm thấy yêu cô. Anh và cô đã bàn tính đến chuyện đám cưới rồi mà. Vì yêu cầu công việc anh phải tạm rời xa cô, để ra nước ngoài một năm. Nếu có thể, chắc anh đã mang cô theo mình. Thật đáng tiếc, bố mẹ cô không cho phép.

- Ở nước ngoài, chắc anh nhớ em đến chết mất!

Anh ngất nhẹ mũi, đặt lên môi cô nụ hôn dịu dàng. Những giọt nước mắt không nghe lời nước cứ rơi. Khuôn mặt hồng hào xinh xắn của cô dưới ánh đèn càng làm cô trông xinh đẹp hơn với đôi má ửng đỏ. Vì cô anh gần như đã định bỏ đi cơ hội ra nước ngoài tu nghiệp.

- Đừng khóc... Vì em anh nhất định sẽ quay về .Lúc ấy chúng ta sẽ cử hành hôn lễ thật long trọng nhé, được không ?”

- Dạ... vâng... uhmmm.

- Đừng khóc nữa mà. Anh đau lòng lắm. Anh yêu em.

- Em cũng yêu anh.

- Suốt cuộc đời, anh chỉ yêu mình em

Đưa tiễn anh đi được một thời gian. Vài tháng sau cô gái và bạn đã gặp tai nạn giao thông. Tính mạng cô bị đe dọa. Việc duy trì cuộc sống cho cô thật khó khăn . Khuôn mặt cô biến dạng, trông rất đáng sợ vì vết thương của cô khá nặng và lại quá trình phẫu thuật cũng không được thành công cho lắm.

Tổn thương ,Cô tức tưởi khóc trên giường. Khuôn mặt xinh xắn đáng yêu mất đi biết sống làm sao đây ? ý nghĩ kết liễu cuộc đời luôn lờn vờn trong trí óc cô! Bố mẹ nhìn cô e ngại chẳng dám đến gần. Nếu không có những lời khuyên của bạn bè có lẽ cô đã không tiếp sống.

- Đây là email của anh ấy, có muốn nói chuyện cùng anh ấy không ? Bạn bè cố giúp cô.

Khuôn mặt biến dạng khiến cô mất hẳn sự tự tin. Cô khóa mình trong phòng kín không dám gặp gỡ ai. Cho dù đó là người cô hết mực yêu thương, cô cũng từ chối nói chuyện.

- Anh ta rất lo cho cậu đấy, một mực muốn biết tình trạng của cậu.

- Cậu muốn tôi gặp anh ấy sao chứ ? Với khuôn mặt như thế này đây hả ? Bố mẹ còn không chấp nhận được tôi, huống gì là anh ấy ! Tôi thực sự không

dám đối mặt với anh ấy.

Từng ngón tay chạm vào da mặt sần sùi nếp gấp khúc, nhăn nhúm như một con quỷ. Đâu rồi ? Cô gái xinh xắn đáng yêu lúc trước đâu rồi ? Anh sẽ nghĩ thế nào đây ? Có còn yêu cô nữa không ? Sẽ còn thích cô nữa hay không ? Càng nghĩ cô càng chẳng dám mơ đến việc sẽ chuẩn bị đám cưới với anh.

- Thế..... Đó cũng là một cơ hội để cậu thử lòng anh ấy đó chứ !

Bạn bè cứ khuyên nhủ, cuối cùng cô quyết định liên lạc lại với anh. Nhưng cô không hề đá động đến khuôn mặt biến dạng của mình. Cô tự thu mình trong nỗi sợ hãi.

Ngày nối ngày trôi qua.... kì hạn mộ năm đã cận kề.

Anh vui vẻ bàn tính đến các khâu đám cưới mà hai người phải chuẩn bị trong thư gửi cho cô. Cô lặng người....vỡ tan.... lo sợ....

Ngày anh về đã đến.

Bạn bè đưa cô đến sân bay. Tim cô bồn loạn, bất an, nhưng vẫn rất muốn có một cơ hội..Có thật là anh sẽ nhận ra cô như trong truyện đã nói không ? Cô đeo kính đen, đội nón, mang khẩu trang, đứng lặng im tại góc khuất sân bay, đợi người cô yêu.

Anh bước xuống máy bay với tâm trạng hừng khởi. Thời gian một năm xa cô đủ để anh hiểu tình yêu của anh dành cho cô không lời nói nào đủ để bày tỏ. Một năm liên lạc với cô, dù có gián đoạn nhưng những lá thư gửi cho nhau đã khiến hai người đọng đây nỗi nhớ. dù có đôi chút lo lắng không biết cô ta đã gặp sự cố gì mà bạn bè cô một mực giấu bặt tin. Thôi thì, không nghĩ ngợi nữa....Vì hôm nay anh được gặp cô người mà suốt một năm dai dẳng anh nhớ đến.

Bước chân xuống sân bay.

Trong dòng người đông đúc

Anh đảo mắt kiểm tìm bóng hình quen thuộc.

Anh tin rằng.

Cô sẽ thật khác biệt so với mọi người.

Nhất định cô đã đến.

Thế là anh bắt đầu rảo bước khắp nơi tìm kiếm cô.

Cuối cùng...Tại đằng sau cây cột trước cổng ra vào, anh đã tìm ra cô.Anh vui vẻ chạy đến phía sau, ôm chặt lấy cô.

- Ui da, nhớ em chết đi được ! Đến đây rước anh, mà lại còn chơi trốn tìm với anh thế này à !

- Anh... kiểm được em ? Giọng cô ta nhỏ dần..

Cảm giác kì lạ bao quanh anh . Xoay vai anh nhìn thẳng vào cô. Mà sao cô lại che khuôn mặt của mình như thế ?

- Anh... anh... còn nhận ra em chứ ?

Giọng nói trầm ngâm vang lên từ đằng sau khẩu trang. Anh lo sợ vòng tay ôm cô vào lòng. Nhất định có chuyện xảy ra rồi.

- Anh dĩ nhiên là nhận ra em rồi. Anh yêu em mà ! - Thế... như vậy thì anh có còn yêu em không ?

Trước mặt anh, cô cởi bỏ nón, tháo mắt kính và cuối cùng cùng là cái khẩu trang.Khuôn mặt xấu xí kinh khủng xuất hiện trước mặt anh.Mọi người kinh hoàng ... Những tiếng kêu thảng thốt khi nhìn thấy khuôn mặt ấy vang lên. Anh vẫn không phản ứng gì và bình thản cười to:

- Anh hoàn toàn không để tâm .Ôm gọn cô vào lòng anh nhẹ nhàng rót vào tai cô:

- Dĩ nhiên. Anh yêu em !

Anh đưa tay, từng ngón từng ngón tay chạm vào những vết sẹo trên mặt cô và đặt nụ hôn lên mặt cô như thể hiện rằng dù mặt cô có thay đổi đi chăng nữa(cô gái xinh đẹp lúc trước không còn.) anh vẫn rất yêu, rất yêu cô.

Anh và cô bắt đầu chuẩn bị lễ cưới.Mặc cho sự cản trở từ phía gia đình anh,anh vẫn kiên định sẽ cưới cô. Chỉ vì anh thật sự rất yêu cô.Yêu vẻ đẹp nội tâm.Vì vậy... từ ánh nhìn đầu tiên anh đã nhận ra cô.

Sau khi về nước, để hòa nhập nhanh chóng hơn với công việc anh thường xuyên về nhà muộn.Cô ở nhà chờ đợi và lo lắng.Mặc cho những cú điện thoại báo cáo anh đã đi đâu, làm gì cô vẫn cứ lo, vẫn cứ sợ..... rất sợ. Sợ anh sẽ bỏ rơi cô . Cô sống khép mình, mất hoàn toàn lòng tự tin. Lúc đầu, cô hay gọi điện cho anh.Chỉ cần một phút chậm trễ cô cũng vắn vẹo hỏi đủ điều. Thời gian, lòng hoài nghi của cô cứ ngày một tăng.Cô càng ngày càng khắt khe và cáu bẳn. Thậm chí cô không muốn cho anh đi làm.

Anh khó chịu. Nhiều lần muốn nói rõ vấn đề, nhưng lại sợ làm tổn thương cô anh kìm nén và im lặng. Dần dà, cô càng ngang tàng, thường la làng như thể một bà điên. Gánh nặng công việc cộng áp lực trước những lời buộc tội vô cơ rút cuộc anh đã nói :

- Em đừng làm cho tâm hồn em cũng trở nên xấu xí đi chứ !

Nói rồi, anh bỏ đi. Đối diện với lời anh vừa nói cô òa khóc tức tưởi. Cô không muốn thế đâu... chỉ vì... chỉ vì.... cô sợ mất anh thôi mà.Trước đây, cô đâu phải như thế. Trái tim cô trở nên xấu xí chắc bắt nguồn từ cái khuôn mặt xấu xí .

Cô quyết định xin lỗi anh. Gọi điện anh bảo đang họp tại công ty.Cô chạy đến công ty tìm anh, nhân viên lại bảo anh không đi làm ngày hôm nay. Bàng hoàng.....cô gọi điện lại cho anh..... Khóa máy. Cô bắt đầu lo sợ.Không lẽ anh đã tìm người phụ nữ khác sao ? Nghĩ đến đó... cô chau mày... Chẳng phải vì những suy nghĩ linh tinh thế, nên anh bỏ đi à .Cô tự động viên mình rằng cô nên tin tưởng anh nhiều hơn.

Trên đường về vô tình cô nhìn thấy anh đang ngồi cùng 1 phụ nữ trong tiệm

coffee shop sang trọng. Thật không ngờ suy đoán của cô lại là sự thật. Bên đường anh và cô gái đang trò chuyện vui vẻ, nói nói cười cười. Những giọt nước mắt của cô lặng lẽ rơi. Cô ta có khuôn mặt thật xinh đẹp. Cái khuôn mặt xinh xắn đáng yêu mà trước đây cô đã từng sở hữu. Cô ghét... rất ghét anh ! Anh chê cô xấu xí..... Anh chê cô có khuôn mặt dị dạng.... Anh bỏ rơi cô rồi !

Lễ cưới bị hủy. Anh không hề nhận được một lý do. Anh đến thăm nhà, nhưng bị cô cự tuyệt. Đến lời giải thích cuối cùng, cô cũng chẳng muốn nghe anh nói.

Thế rồi lại một năm trôi đi. Cô ta mang cái mặt dị dạng sống. Bạn bè nhiều người khuyên nhủ cô phẫu thuật nhưng cô một mực từ chối. Cô bảo ít ra với khuôn mặt này cô nhận ra rất nhiều bộ mặt thật của người khác. Bạn bè cô không từ bỏ lần nữa khuyên nhủ cô sang Nhật phẫu thuật. Bên đấy có bác sĩ rất giỏi sẽ đưa cô ta trở về với khuôn mặt trước đây. Cô cười cười. Thôi thì mặc, thử cũng chẳng sao. Làm sao thì cũng chỉ là một miếng da thôi mà.

Trải qua cuộc phẫu thuật kéo dài 12 tiếng và hơn tháng điều dưỡng cũng đã đến ngày cô và bạn bè cởi bỏ lớp băng trắng trên mặt cô. Một khuôn mặt thân quen xuất hiện. Là cô. Cô lúc trước đây mà ! Cô gái ngày trước đã trở về rồi ! Cô ấy cười đau khổ. Khuôn mặt lúc trước đã trở về nhưng anh đã không còn nữa rồi.

Sau đó cô sống một cuộc sống hoàn toàn khác. Quan hệ được nới rộng hơn, quen biết nhiều người hơn và quen được những người có thể là chỗ dựa cho cô. Cô không cần tình yêu, chỉ cần vui vẻ và hạnh phúc. Khuôn mặt mới mang đến cho cô một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Cô nhận lời cầu hôn của một người đàn ông. Cô quay trở về Nhật Bản vì muốn bày tỏ sự cảm kích với người bác sĩ đã phẫu thuật cho cô. Nhưng đến nơi cô được bệnh viện trả lời vị bác sĩ ấy đã rời khỏi bệnh viện. Cô ngồi chờ. Thời gian rất lâu mà vị bác sĩ vẫn chưa xuất hiện. Vừa định quay bước đi bất ngờ cô trông thấy một bệnh nhân với khuôn mặt băng đầy băng trắng.

- Xin lỗi. Cô nói với vốn tiếng Nhật ít ỏi của mình.

Chỉ thấy người bệnh ấy nhìn cô kinh ngạc rồi gấp rút bỏ đi.

Cô như nghĩ ra cái gì đó, nói tiếp :

- Bác sĩ ở đây tốt lắm. Hãy để họ phẫu thuật cho anh. Khuôn mặt anh nhất định sẽ trở về như trước đây. Đây, xem này ! Tui cũng phẫu thuật ở đây đấy, đẹp chứ ?

-

Người bệnh đứng yên và im lặng.

Vị hôn phu của cô đứng ngoài gọi với vào. Cô nhìn anh bệnh nhân cười nhẹ rồi quay đầu sải bước đi về phía vị hôn phu.

Nhìn cánh cổng bệnh viện, nhìn khuôn mặt cười tràn ngập hạnh phúc của cô nước mắt anh lặng lẽ rơi.

Thốt nhiên một nữ bác sĩ xuất hiện đằng sau anh nói bằng tiến bản địa :

- Anh thật sự yêu cô ấy. Vì cô ấy, dang hiến da mặt của chính mình. Thế mà giờ đây..... cô ta lại chẳng nhận ra anh. Một năm trước đây anh đã tìm tôi với hy vọng về cuộc phẫu thuật. Kết quả này anh mãn nguyện chưa ?

Anh vẫn im lặng

- Nhưng mà tôi có thể miễn phí làm cho khuôn mặt anh trở về như xưa, nếu anh muốn...

- Không cần đâu. Cô ấy không nhận ra tôi thì thôi vậy..... Hãy để tôi đeo mặt nạ này mà sống nốt những ngày còn lại vậy..... Vừa nói anh vừa đi về phòng mình. Bước chân nặng trĩu.

Nước mắt chảy ngược vào trong. Hương thơm thoang thoảng từ mái tóc của cô cứ vương vấn bên anh. Mùi hương nhẹ nhàng quay quắt. Mùi hương đặc trưng của cô làm anh chạnh lòng , cảm giác càng cô đơn.....

“Sau này cậu bé nhất lấy mặt nạ của quý. Cậu muốn thử cô bé xem cô bé có nhận ra cậu ta không. Thật bất ngờ.... Cô bé không chỉ khóc thét lên khi nhìn

thấy cậu, lại còn bảo cậu đừng bao giờ đến gần cô ta nữa.

Từ đó cậu bé ấy mang bên mình mặt nạ ác độc của quỷ và sống một cuộc đời cô độc đáng thương. Câu chuyện cô kể cho anh vẫn chưa đến đoạn kết. Chiếc mặt nạ quỷ anh sẵn sàng mang....”